Kállai Katalin

a *Most melankolikus* ciklusból

Vers nélkül befejezetlen

ágat szedtem
virágzott az olajfa –
fél akácfát hozott
a másik macska
kora hajnali
szorongása
illatozott rajta
szép nagy vázába tettük
mindenünk...
Egyszer
be kéne fejezni
a verset
lebutítva az
addigi létezést
mint mikor
elhomályosulnak
a pixelek
csak színes pöttyök
maradnak tele
mindenféle giccsel
tenger – ezüstfűz erdő
anya szűköl rajta
mások örülnek is
az akácvirágok
megmaradnak
egy darabig
a szorongás
nehezebben hervad
az olajfa sárga virága
kiszikkad
távolról mintha élne
de mégse
végül is mindegy

Elválaszt

Nehéz leírni
mert örökre
megmarad –
szembesülni vele
hagyni
hogy leteperjen
beóvakodjon a
legszűkebb helyekre
az alig
nyitott ablakon
kalitka sűrű rácsain
a jó érzés
szivárványforma
láthatatlan résein
megriadsz tőle
ismerős is
nem is
új és új formája
kreatívan terít le
kezdettől ott pislákol
forrong benned
túlél mindent
nemlétező
létezésedbe is
behatol
azt mondod
elválaszt
azt mondja
összeforr
most melankolikus